

Sygn. akt II AKzW 462/12

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Beata Basiura

Protokolant: Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Janusza Konstantego

po rozpoznaniu w sprawie **J. M.**

skazanego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

zażalenia wniesionego przez pełnomocnika pokrzywdzonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 14 marca 2012 r., sygn. XXII Ko 386/11, Wzaw 159/10

w przedmiocie odmowy zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

p o s t a n a w i a

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w Katowicach podjął decyzję o nie zarządzaniu wykonania wobec skazanego J. M. kary pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat, orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 18 października 2010 r. (sygn. akt V K 97/10) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Impulsem do rozważania kwestii zarządzenia wykonania warunkowo zawieszonych kary była informacja pochodząca od pokrzywdzonego, o nie realizowaniu przez skazanego obowiązku probacyjnego, polegającego na spełnianiu świadczenia wynikającego z nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Katowicach w dniu 26 listopada 2008 r., sygn. XIII GNc 342/08.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez pełnomocnika pokrzywdzonego zażaleniem, w którym zarzucił mu:

1. obrazę prawa materialnego, a to art. 75 § 2 k.k. przez jego błędne zastosowanie i nie zarządzenie wykonania kary, mimo, że zachodziły okoliczności w nim przewidziane;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, że od skazanego w jego sytuacji życiowej nie można było wymagać wykonania nałożonych na niego wyrokiem obowiązków.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia

i zarządzenie wykonania kary, ewentualnie o uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W rozpatrywanej sprawie główny akcent należało położyć na kwestie formalne.

Zażalenie w postępowaniu wykonawczym jest zwyczajnym środkiem odwoławczym, skierowanym przeciwko nieprawomocnym postanowieniom w przypadkach wskazanych w ustawie, a także przeciwko zarządzeniom wydanym na podstawie przepisów kodeksu postępowania karnego, jeśli przewiduje on możliwość zaskarżenia konkretnego zarządzenia. Przysługuje ono prokuratorowi (art. 21 k.k.w.) i skazanemu (art. 6 § 1 k.k.w.), a także jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony lub wyznaczony w postępowaniu wykonawczym (por. Z. Hołda, K. Postulski: Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, 2008, uwagi do art. 20, Nb 9). Tylko wymienione podmioty wyposażone zostały przez przepisy prawa karnego wykonawczego w generalną legitymację do wnoszenia środka odwoławczego w przypadku zaskarżalności danego rozstrzygnięcia. W kilku wypadkach kodeks rozszerza krąg podmiotów uprawnionych do składania zażaleń na postanowienia, jak np. w art. 13 § 3 k.k.w., art. 162 § 3 k.k.w. oraz w art. 197 § 2 k.k.w., jednak regulacje te mają charakter wyjątku od reguły i nie mogą być w żadnym razie interpretowane rozszerzająco.

Kwestie formalne związane z zarządzeniem wykonania kary warunkowo zawieszanej zostały uregulowana w art. 178 k.k.w. § 4 rzeczonoego przepisu stanowi wyraźnie, że na postanowienie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary przysługuje zażalenie. Przepis ten posługuje się zatem ogólnym stwierdzeniem o zaskarżalności tej kategorii rozstrzygnięć, co oznacza, iż legitymacją procesową do wystąpienia z zażaleniem na decyzję w przedmiocie zarządzenia wykonania kary dysponuje wyłącznie prokurator, skazany oraz jego obrońca. Tym samym, żaden inny podmiot nie posiada uprawnienia do kwestionowania wydanego w omawianym przedmiocie rozstrzygnięcia. Dodać należy, że oskarżyciel posiłkowy jest stroną jedynie na etapie postępowania rozpoznawczego. Wniosek pokrzywdzonego o zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności należy traktować jedynie jako impuls do rozważenia z urzędu celowości takiej decyzji. Treść zaskarżonego postanowienia wskazuje, iż w istocie wniosek pokrzywdzonego (...) S.A. został tak potraktowany, skoro Sąd wskazał, iż rozpoznawał sprawę z urzędu.

Podsumowując należy uznać, iż pokrzywdzony (jego pełnomocnik) nie jest podmiotem uprawnionym do wystąpienia z zażaleniem na postanowienie w przedmiocie zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej, wobec czego prawidłową reakcją na powyższe winna być odmowa przyjęcia złożonego środka odwoławczego w myśl regulacji art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., jako wniesionego przez osobę nieuprawnioną. Jednakowoż w niniejszej sprawie przedmiotowe zażalenie zostało przyjęte, a następnie przesłane do tut. Sądu celem jego merytorycznego rozpoznania.

Mając na uwadze naprowadzone okoliczności, koniecznym stała się konwalidacja przeoczenia Sądu a quo, poprzez pozostawienie zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonego bez rozpoznania w oparciu o art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

Z tego też powodu Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej.